

Arrest

**nr. 119 300 van 20 februari 2014
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 25 november 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 december 2013 met refertenummer 37660.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 28 juli 2012 en heeft zich vluchteling verklaard op 19 december 2012.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 27 december 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 23 juli 2013.

1.3. Op 31 oktober 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, die de Egyptische nationaliteit bezit, verklaart afkomstig te zijn van het dorp Kafr al Sheikh Markaz al Matobiz. U en uw familie zouden niet politiek actief zijn geweest. U zou in uw dorp als dagloner in de visserij hebben gewerkt. Na de dood van uw vader in 1993 zou u beslist hebben te werken en geld te sparen voor de bouw van een huis. Begin juni 2012 zou u beslist hebben een huis te bouwen op het terrein dat u van uw vader had geërfd. M.(...) M.(...) M.(...) is buur van dit terrein. Hij zou tegen de bouw van uw huis zijn geweest en het terrein voor zich hebben gewild. Officieel zou het stuk grond van u zijn maar dit zou niet zijn geregistreerd bij de overheid. In uw dorp zouden gronden enkel bij monde worden overgedragen op de erfgenamen. Dorpelingen zouden wel getuigen zijn van de eigenaars van de gronden. Nadat uw buurman uw gebouwde huis op het terrein zou hebben afgebroken, zou u hem in een vlaag van woede hebben beledigd. Uw buurman zou zich in zijn eer gekrenkt hebben gevoeld omdat hij als ouderling door u zou zijn beledigd. Hij zou naar zijn wapen hebben gegrepen en op u zijn beginnen schieten. U zou erin zijn geslaagd ongedeerd weg te vluchten. Diezelfde dag van het schietincident zou u uw dorp hebben verlaten en naar de nabijgelegen dorpen al Sukari en Abu Gashaba zijn getrokken. Dorpelingen zouden nog getracht hebben uw buurman tot verzoening met u te brengen maar hij zou geweigerd hebben en ermee dreigen u te vermoorden. Op 12 juni 2012 zou uw buurman bij de politie van uw dorp klacht tegen u hebben neergelegd. Hij zou u beschuldigen van het illegaal bouwen op een terrein dat niet van u is. Uw zus zou u over de klacht van uw buurman hebben geïnformeerd. Hierna zou u de volgende dag, op 13 juni 2012, bij hetzelfde politiekantoor klacht tegen uw buurman hebben ingediend. U zou u niet meer hebben geïnformeerd over het verloop van deze zaak bij de politie en ondergedoken zijn gebleven in de dorpen al Sukari en Abu Gashaba tot uw vlucht uit Egypte op 15 juli 2012. U zou clandestien per boot naar Italië zijn gevaren. Na een dag verblijf in Italië zou u illegaal naar Frankrijk en verder naar België zijn afgereisd waar u zich op 19 december 2012 vluchteling verklaarde.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: uw geboorteakte, een uittreksel uit het famileregister en een gelegaliseerde kopie van de klacht van uw buurman bij de politie.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat aan u de hoedanigheid van vluchteling niet kan worden toegekend en dit omwille van de volgende redenen.

Vooreerst dient opgemerkt dat uw aangehaalde vluchtmotieven geen verband houden met een van de vijf criteria zoals bepaald in het Vluchtelingenverdrag van Genève die immers voorziet in internationale bescherming voor personen die hun land van herkomst zijn ontvlucht wegens een gegronde vrees voor vervolging omwille van hun ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of hun behoren tot een bepaalde sociale groep. U haalt als vluchtmotief een vrees aan voor uw buurman vanwege een grondconflict met deze persoon. Het betreft met andere woorden problemen van interpersoonlijke aard (CGVS, p. 2-5).

Hierbij aansluitend moet worden opgemerkt dat u er, met betrekking tot uw vrees voor uw buurman die u met de dood zou bedreigen omdat u hem beledigd zou hebben en op een terrein gebouwd die volgens hem niet de uwe is, evenmin in slaagt een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen. U brengt immers onvoldoende ernstige elementen aan die hierop wijzen.

Vooreerst haalde u slechts een eenmalig incident aan met uw buurman. Hoewel uw vader al overleden was toen u zeven was en u geregeld op de grond kwam, had u vóór juni 2012 geen problemen gekend. U zou begin juni 2012 door uw buurman zijn beschoten na een uit de hand gelopen ruzie over een stuk grond. Sindsdien bent u niet meer persoonlijk in aanvaring gekomen met uw buurman (CGVS, p. 2-5).

Sinds het incident in juni 2012 heeft u geen problemen meer ondervonden. Voorts dient vastgesteld dat uit uw verklaring dat uw buurman naar de politie is gestapt om zich over u te beklagen kan worden vermoed dat hij de bereidwilligheid toont zijn conflict met u middels de lokale autoriteiten te beslechten. In ieder geval kon uzelf niet aannemelijk maken buiten het ene schietincident nog door uw buurman te worden gevisieerd om u 'ernstige schade', zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming, toe te brengen. Uw enige aanwijzing dat u nog door uw buurman wordt gezocht is de blote bewering van uw zus vernomen te hebben dat hij af en toe bij haar langskomt om naar u te vragen. Echter, u kon niet aannemelijk maken of uw buurman bij zijn bezoeken bij uw zus expliciet bedreigingen jegens uw persoon uitte (CGVS, p. 2-5).

Vervolgens kan men zich de vraag stellen hoe ernstig uw ingeroepen vrees voor uw buurman was, daar u op 13 juni 2012 naar uw dorp te zijn teruggekeerd om er op hetzelfde politiekantoor van uw dorp waar uw buurman de dag voordien klacht tegen u had ingediend, een klacht tegen hem in te dienen (CGVS, p. 2-5).

Hierbij moet worden opgemerkt dat het uitermate bevreemdend is dat u er wel in bent geslaagd een kopie van de klacht van uw buurman tegen u voor te leggen, maar niet uw eigen ingediende klacht tegen deze persoon (CGVS, p. 3-4). Overigens is het bevreemdend dat uzelf uw ingediende klacht bij de politie niet heeft opgevolgd teneinde te proberen het grondconflict met uw buurman op te lossen (CGVS, p. 3). Een dergelijk gebrek aan interesse voor de verdere afwikkeling van uw problemen, kan allerm minst overtuigen dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Evenzeer is het opmerkelijk dat u nagelaten heeft naar de rechtbank te stappen om te proberen uw stuk grond rechtmatig terug te eisen. Immers, uzelf verklaarde dat dorpingen getuigen zijn dat u de wettelijke erfgenaam bent. Uw uitleg als zou niemand van de dorpingen voor de rechter durven getuigen uit angst voor de buurman is weinig overtuigend (CGVS, p. 4).

Hierbij aansluitend dient vastgesteld dat er omtrent de gelegaliseerde kopie van de klacht van uw buurman enkele bedenkingen zijn. Zo is er geen enkele officiële hoofding op dit document te bespeuren, waardoor er twijfels rijzen over de authenticiteit van het document.

Ook de vaststelling dat u, na uw aankomst in België, nog meer dan vier en een halve maand wachtte, om uw nood aan internationale bescherming te kennen te geven, laat allerm minst toe te concluderen dat er in uw hoofde daadwerkelijk sprake is van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit bovenstaande moet worden geconcludeerd dat u onvoldoende persoonlijke of concrete elementen heeft aangevoerd die wijzen op een persoonsgerichte en systematische vervolgingsvrees in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet.

Uw voorgelegde geboorteakte en uittreksel van het familieregister tonen weliswaar wel uw identiteit en afkomst aan in Egypte, welke hier niet ter discussie staan, maar vermogen bovenstaande appreciatie niet in gunstige zin te wijzigen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt Egypte te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus Egypte - Situation sécuritaire actuelle - dd. 10 oktober 2013) blijkt dat er heden in Egypte geen sprake is van internationaal of binnenlands gewapend conflict. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt weliswaar dat de actuele politieke situatie en de veiligheidssituatie er erg gespannen is nadat het leger president Morsi heeft afgezet en de macht heeft overgenomen. Grote protestbetogingen zijn er uitgemond in gewelddadige incidenten tussen de veiligheidsdiensten en aanhangers van de afgezette president. Hierbij vielen ook burgerdoden onder de betogers te betreuren. Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er recent enkele terroristische aanslagen gepleegd waarbij de politie en het leger gevisieerd werden. Dit type geweld concentreert zich echter in de Sinai en het aantal burgerslachtoffers blijft beperkt. Verder komt het in de Sinai soms tot een gewapend treffen tussen het Egyptische leger en terroristische djihadisten. Het geweld waarvan actueel sprake in Egypte is incidenteel en gelokaliseerd van aard en de impact ervan op het leven van de gewone burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Egypte actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Actueel is er voor burgers in de Egypte aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de schending van de artikelen 8 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), geeft verzoeker een theoretische uiteenzetting omtrent de motiveringsplicht, waarna hij een summiere poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2. Waar verzoeker artikel 8 van de vreemdelingenwet geschonden acht, wijst de Raad erop dat dit artikel luidt als volgt: *“Het bevel om het grondgebied te verlaten of de beslissing tot terugleiding naar de grens vermeldt de bepaling van artikel 7 die werd toegepast.”* De bestreden beslissing betreft geen bevel om het grondgebied te verlaten, noch een beslissing tot terugleiding naar de grens doch wel een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien van verzoeker genomen op 31 oktober 2013. De bestreden beslissing, die op zich geen verwijderings- of terugleidingsmaatregel bevat, valt derhalve niet onder het toepassingsgebied van hoger aangehaald artikel 8 van de vreemdelingenwet zodat dit onderdeel van het middel juridische grondslag mist.

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) de door hem aangehaalde vluchtmotieven – een vrees voor zijn buurman vanwege een grondconflict met deze persoon – geen verband houden met een van de vijf criteria zoals bepaald in het vluchtelingenverdrag doch problemen van interpersoonlijke aard betreffen, (ii) hij er met betrekking tot zijn vrees voor zijn buurman evenmin in slaagt een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet aan te tonen daar (1) hij slechts een eenmalig incident aanhaalde met zijn buurman, hij voor 2012 geen problemen had gekend hoewel zijn vader al overleden was toen hij zeven was en hij geregeld op de grond kwam en hij na het incident begin juni 2012 niet meer persoonlijk in aanvaring is gekomen met zijn buurman, (2) uit zijn verklaring dat zijn buurman naar de politie is gestapt om zich om hem te beklagen kan worden vermoed dat hij de bereidwilligheid toont zijn conflict met verzoeker middels de lokale autoriteiten te beslechten, (3) zijn enige aanwijzing dat hij nog door zijn buurman wordt gezocht de blote bewering is van zijn zus vernomen te hebben dat hij af en toe bij haar langs komt om naar hem te vragen, (4) men zich de vraag kan stellen hoe ernstig zijn ingeroepen vrees voor zijn buurman was daar hij op 13 juni 2012 naar zijn dorp is teruggekeerd om er op hetzelfde politiekantoor van zijn dorp waar zijn buurman de dag voordien klacht tegen hem had ingediend, een klacht tegen zijn buurman in te dienen, (5) het uitermate bevreemdend is dat hij er wel in geslaagd is een kopie van de klacht van zijn buurman tegen hen voor te leggen maar niet zijn eigen ingediende klacht tegen deze persoon en het bovendien bevreemdend is dat hijzelf zijn ingediende klacht bij de politie niet heeft opgevolgd teneinde te proberen het grondconflict met zijn buurman op te lossen, (6) het evenzeer opmerkelijk is dat hij heeft nagelaten naar de rechtbank te stappen om te proberen zijn stuk grond rechtmatig terug te eisen, (7) ernstige twijfels rijzen bij de authenticiteit van de gelegaliseerde kopie van de klacht van zijn buurman, gelet op het feit dat er geen enkele officiële hoofding op dit document te bespeuren is en (8) de vaststelling dat hij na zijn aankomst in België nog meer dan vier en een halve maand wachtte om zijn nood aan internationale bescherming te kennen te geven allerminst toelaat te concluderen dat er in zijn hoofde daadwerkelijk sprake is van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, (iii) zijn geboorteakte en uittreksel van het famileregister zijn identiteit en afkomst uit Egypte aantonen, welke niet ter discussie staan, maar niet vermogen bovenstaande appreciatie in gunstige zin te wijzigen en (iv) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er voor burgers in Egypte actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Egypte geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Gelet op bovenstaande motieven kan verzoeker bezwaarlijk voorhouden dat de motivering van de bestreden beslissing vaag zou zijn. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige

wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 31 oktober 2013 (CG nr. 1223047), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4.1. Waar verzoeker poneert dat hij zich meer dan aannemelijk kan beroepen op een gegronde vrees voor vervolging zoals gedefinieerd in de Conventie van Genève, benadrukt de Raad dat om als vluchteling te worden erkend, de vreemdeling dient aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. De Raad stelt vast dat, zo de feiten al op enige waarheid zouden berusten, de oorzaak van verzoekers vrees ligt in een grondconflict met zijn buurman. Uit niets blijkt dat de door verzoeker aangehaalde feiten – zijn buurman zou hem met de dood bedreigen omdat verzoeker hem zou beledigd hebben en op een terrein zou gebouwd hebben dat volgens zijn buurman niet het zijne is –, zouden zijn gepleegd om redenen voorzien door het Verdrag van Genève. Verzoeker toont derhalve niet aan dat de feiten het gemeenrechtelijke karakter overstijgen, noch maakt hij aannemelijk dat de overheid geen bescherming zou hebben geboden. Verzoeker stelt in voorliggend verzoekschrift weliswaar dat de overheid hem in dit geval niet kan helpen aangezien de klacht die hij reeds indiende zonder enig concreet gevolg bleef, doch uit zijn verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt dat verzoeker de door hem ingediende klacht tegen zijn buurman zelfs niet heeft opgevolgd en dat hij bij de politie niet meer heeft geïnformeerd over het verloop van deze zaak (administratief dossier, stuk 4, p. 3) zodat hij thans niet kan volstaan met de loutere bewering dat zijn klacht zonder gevolg bleef. Een dergelijk gebrek aan interesse voor de verdere afwikkeling van zijn problemen doet in ernstige mate afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van het door verzoeker aangehaalde conflict met zijn buurman en de door hem geschetste vrees. Ook de bewering dat hij geenszins een procedure voor de rechtbank kan starten omdat hij zelfs het politierapport niet kan afdwingen en hij derhalve geen begin van bewijs in handen had, kan de Raad niet in het minst overtuigen. Er kan niet worden ingezien waarom verzoeker geen beroep zou kunnen doen op de rechtbank, temeer hij verklaarde dat dorpingen getuigen zijn dat hij de wettelijke erfgenaam van het betwiste stuk grond is (administratief dossier, stuk 4, p. 4). Het is de Raad overigens niet duidelijk waarom de politie aan verzoeker geen afschrift van de door hem ingediende klacht zou willen overhandigen terwijl zij wel welwillend waren om deze klacht te noteren (administratief dossier, stuk 4, p. 3). Het mag in dit verband dan ook verbazen dat verzoeker er wél in slaagt een kopie van de klacht van zijn buurman voor te leggen.

2.4.2. Met de argumentatie dat hij in zijn dorp het slachtoffer was van een schietincident, dat hij vreest dat zijn buurman opnieuw excessief geweld zou kunnen plegen wanneer hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren en zijn gegronde aanspraken op de aan hem toebehorende grond zou trachten uit te oefenen en dat hij dan ook een vrees voor zijn leven inroept, wat dient beschouwd te worden als een bovenmatige straf, beperkt verzoeker zich voorts tot het louter poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven en het uiten van blote beweringen, wat echter geen dienstig verweer vormt. Hij gaat met zijn argumentatie overigens voorbij aan de pertinente vaststellingen en overwegingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat (i) hij slechts een eenmalig incident aanhaalde met zijn buurman, hij voor 2012 geen problemen had

gekend hoewel zijn vader al overleden was toen hij zeven was en hij geregeld op de grond kwam en hij na het incident begin juni 2012 niet meer persoonlijk in aanvaring is gekomen met zijn buurman, (ii) uit zijn verklaring dat zijn buurman naar de politie is gestapt om zich om hem te beklagen kan worden vermoed dat hij de bereidwilligheid toont zijn conflict met verzoeker middels de lokale autoriteiten te beslechten, (iii) zijn enige aanwijzing dat hij nog door zijn buurman wordt gezocht de blote bewering is van zijn zus vernomen te hebben dat hij af en toe bij haar langs komt om naar hem te vragen, (iv) men zich de vraag kan stellen hoe ernstig zijn ingeroepen vrees voor zijn buurman was daar hij op 13 juni 2012 naar zijn dorp is teruggekeerd om er op hetzelfde politiekantoor van zijn dorp waar zijn buurman de dag voordien klacht tegen hem had ingediend, een klacht tegen zijn buurman in te dienen, en (v) ernstige twijfels rijzen bij de authenticiteit van de gelegaliseerde kopie van de klacht van zijn buurman, gelet op het feit dat er geen enkele officiële hoofding op dit document te bespeuren is. De motivering dienaangaande blijft dan ook staande en wordt door de Raad overgenomen.

2.4.3. Tot slot benadrukt de Raad dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland. De vaststelling dat verzoeker na zijn aankomst in België nog meer dan vier en een halve maand wachtte alvorens zich vluchteling te verklaren toont aan dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondermijnt finaal de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem geschetste vrees. De uitleg in het verzoekschrift dat hij een tijd wachtte om zijn asielaanvraag in te dienen omdat hij in België geen familie, noch vrienden had welke hem precies konden uitleggen wat de te nemen stappen waren om hier de nodige bescherming te bekomen, kan bezwaarlijk als afdoende verschoningsgrond worden aanvaard en vermag dan ook niet afbreuk te doen aan voorgaande overwegingen. Van iemand die een gegronde vrees koestert kan immers redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich informeert over de asielprocedure.

2.4.4. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen verweer voert tegen de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade.

2.4.5. In acht genomen wat voorafgaat, besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet aan te tonen.

2.5. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Egypte, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier, die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers in Egypte actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker betwist deze beoordeling niet, noch brengt hij informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dienvolgens wordt bovenstaande analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.6. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.7. Waar verzoeker in zijn "beroep tot nietigverklaring" vraagt om huidig beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren en bijgevolg de bestreden beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken te vernietigen en intussen in zijn tenuitvoering te schorsen, benadrukt de Raad dat verzoeker in zijn verzoekschrift uitdrukkelijk aangeeft dat onderhavig beroep gericht is tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2013 waarbij de aanvraag tot het bekomen van het statuut van vluchteling alsmede van de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd werd. De Raad benadrukt dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). In tegenstelling tot hetgeen verzoeker vraagt kan de Raad derhalve de beslissing slechts vernietigen om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, 2° van de vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden uiteengezet, laat staan aangetoond, en kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal uiteraard niet schorsen.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig februari tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS